

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 5.

1. MARS 1933

5. ÅRGANG

Misjonen i Argentina og India

ARGENTINA

På møte hos Mattakkoin-
dianerne.

Kom med inn og se og hør!
Motesalen er ganske fullstap-
pet og på verandaen sitter man-
ge, som ikke kom inn. Det er
for lite rum. Der ute sitter også
noen av våre gamle trofaste og
holder orden på guttene, som un-
detiden snakker høit under bon-
nemotene. Det kan også være
en nyankommen, som plusselig er
blitt snakke-syk — noe india-
nerne slett ikke er i almindelig-
het.

Vi synger et par sanger og det
kjennes fritt i Anden. Det kan
allerede kjennes at Mesteren er
her og vandrer iblandt indianer-
ne. Om jeg vilde oppfordre til å
komme frem til «bodsbenken», så
skulde jeg sikkert få 50 stykker
med en gang. Men vi går heller
over til bønn som almindelig. Nu
må du smøre dig med tålmodig-
het, for bønn synes de om. Det
forstår de sig på. De har fått
smak på bønn. De ber den ene ef-
ter den andre. Somme tider to
om gangen. Det blir omkring et
tyvetall, som ber for man kan få
reist sig op. Det er umulig for
for de bare ber.

Så skal man predike. Det blir
enslags simpel undervisning. Det
er jo litt ualmindelig for jeg
kryper op på orglet og setter meg
Jeg har ikke maktet å stå på
mange år nu. Jeg blir svimmel
og hodet mitt tåler ikke meget.
Talerstolen har vi måttet flytte
ut for å skaffe plass til india-
nerne. Vi syntes det var bedre å
gi rum for levende skapninger,
søm for døde ting. Disse rødhue-
der er jo blitt levende stener i
Guds tempel. Vi leser det nye tes-
tamente igjennem, bok for bok
Meget godt finner vi der og man-
ge sier: Amen! Noen sier: Hal-
leluja! En besøkende misjonær
skrev om dem i et blad, at de
var som hungre fugleunger,
som åpnet sine gap vidt op for å
ta imot og vi stapper i dem Guds
gode ord. Vi ber så dem som al-
dri har søkt Gud for komme
frem så skal vi be for dem. Be
for dem at de må bli frelst. Alle
som vil gi Jesus sine hjerter må
komme frem. Jo, der kommer fle-
re, ganske mange. Men så begyn-
ne våre gamle venner å bli redde
for at de ikke skal få bli med i
dette — og så strømmer de frem.
Ingen kan stoppe dem og så len-
ge det finnes en plass kommer
de. Helt ned til døren blir hver
tomme optatt. Jeg får den første
som kom — en gammel bestemor
— en indianerkvinne nesten op i
fanget mitt. Jeg må pent bli sit-
tende for det finnes ikke en plass
å knele ned på. Bestemor får sitt
hode nesten på mine kne. Hun
rekker begge hender i været og

Brev fra Berger Johnsen og H. Svendberg

ber: «Å, må djvelen komme ut
av mig!» — «Ja,» sier jeg. «Det
er det Gud vil. Han vil drive dje-
velen ut av dig og i Jesu navn by-
der vi ham gå ut.» — «Kokain
og tobakk også,» legger hun t.l.
Det kjennes fritt, herlig og sei-
er. Ja, Jesus frigjør. Hun holder
på å be: «Driv djvelen ut av
mitt hjerte.» Svetter og ber.
Utenfor er det 36 gr. celsius og
her inne er det nok 40 gr. Men
de ligger her stuvt så tett sam-
men, som sild i en tonne. Hvem
vilde ligge slik, om det ikke var
nød og hunger i menneske-
fater Gud. Nu vender bestemor sig
til sitt følge — datter eller slek-
ning visstnok. Hun sier: «Du må
be!» Hun begynner straks å be.
Hun roper til Gud, at han må
drive satan ut fra hennes hjer-
te. «Slit ham ut! Slit ham ut av
mitt hjerte!» roper hun. Ved min
venstre side ligger en indianer.

Han er sort og kopparret. Han
kommer alltid frem og om ham
kunde man nesten si at han har
fått det med å be. Han ber som
om han var fortvilet, holder på
og retter armene op i været. Ber
som det gjaldt livet og vil aldri
slutte. Det er felt til rost og styr-
ke. Han holder på så lenge det
fins mål og mæle. Så tar alle fatt
på engang med nevnte som kor-
leder. Hvilken bønn og slike rop!
Det fødes i hjertedypt en stor
trang og alt synes å dra dem med
og de roper høit til Gud. De har
lært å kjenne bønnens sødme og
dens vidunderlige hvile for sjelen
— dette bønnesamfund med Gud.
Det er blitt en nydelse for dem,
denne herlige beruselse av Guds
nærhet, som er så herlig i bønn.
Det kjennes også så herlig at øi-
et blir fuktig og fra hjertet stig-
er et abba far! Ja, alles abba
far. Det er likesom dette er sje-

lens eneste språk, som kan tolke
ens følelse. Nu reiser de sig. Gul-
vet er vått av svette hvor de lå.
Vi synger: Intet uten blodet. Je-
su dyre blod, kan rense, gjøre
hvit som sne.

Ja, rødhudene blir hvite i det-
te blod og ansiktene stråler av
glede.

Mange som sitter nedover ben-
kene er så rene og har rene, vak-
re klær. For et par år siden var
de smussige og urene likesom de
vi har bedt med idag. Om en tid
vil også disse bli rene og vel-
kledt, som nu er smussige og
urene. Alt forandres når Jesus
får rum i hjertet. Så begynner
vidnesbyrdene. Den ene efter den
annen forteller om hvordan Gud
frelste dem fra drukkenskap og
meget annet. Tobakk og kokain
blev det slutt med. Gud fylte de-
res hjerter og så blev de adskilt
fra verden og dens lyst. De har

ikke noe mere begjær efter disse
ting. Om gamle venner frister
eller håner dem, så taler de bare
om Jesus som frelste dem. Det
er mange som var forfalle og
dypt sunkne, og som forteller
hvordan de lå i sand og sole i si-
ne svivreturer. Det var så ofte de
hadde penger eller frukt til å la-
ge ol av. Francisco — en prektig
indianeryngling, sterkt byg-
get, med et stille dypt vesen, tro-
esterk og fast — forteller: «Jeg
horte, men kunde ikke fatte. Det
kom ikke inn i mig. Så begynte
jeg å be og holdt på til en natt
kl. 12. Da gikk lyset op for mig
og jeg blev så lykkelig.» Nu ber
han alltid. «Gud gjør mig så lyk-
kelig som aldri før.» Det synes
som Gud foder ham på marvful-
le retter. Disse indianere var for
4 år siden hedninger alle sam-
men. Utan Gud og de sier: «Vi
visste ikke at det var noen Gud.
Hvordan kunde vi da tro?»
Berger N. Johnsen.

INDIA

Br. og soster Svendbergs
«hjemkomst» til Banda.

Av et privatbrev fra br. og str.
Svendberg til venner i Fredrikstad
hittesettes:

Må Guds åsynes lys alltid om-
strefte eders fremtids sti!

Ja, vi har ofte tenkt å skrive
til eder og vennene i Fredrikstad,
men vår tid er bestandig så alt-
for optatt. Idag blev jeg særskilt
minnet om å sende eder en hilsen,
så her kommer et lite pust fra
fjerne Karwi.

Det er nu henvend 6 uker siden
vår ankomst hertil. Å, hvor går
ikke tiden utrolig fort. Vi er helt
tapt i landsbyarbeidet for tiden
så vi følger knapt med dag eller
dato uten ved brevskrivning.

Ved vår ankomst motte våre
norske sorestre op på jernbanesta-
sjonen sammen med våre innfød-
te kristne. Våre innfødte forlot
stasjonen efter å ha hilst oss vel-
kommen. De skulde gå tilbake for
å (som skikken er ved høitidelig-
heter her) å ha hele plassen op-
lyst. Vi måtte ordne med vår ba-
gasje og det tok meget av vår
tid. Endelig var vi ferdige og
kursen rettet mot vår misjonssta-
sjon, som kun ligger 1 kilometer
fra jernbanestasjonen. Kommet
halvveis kunde vi se hvordan he-
le vår stasjon var som et eneste
hav av lys. De lager små lerskå-
ler som de fyller med en slags
billig olje. Skålene er i overkant
omkring 3 tommer i tversnitt og
en tomme dype. Ved hjelp av en
liten bomulls-tull, fungerende
som veke, kan disse brenne hen-
ved 15—20 minutter. Disse skå-
ler plaseres omkring 3 fot fra
hverandre hele stasjonen over,
rundt verandaen, på taket, ja

Forts. 4. side.

Sett lyset på staken!

La eders lender være ombundne
og eders lys brennende og vær i
likesom folk som venter på sin
herre. Luk. 12, 35.

Med dette citerte skriftsted som
engang i tiden blev uttalt av ham
som selv er veien, sannheten og
livet, føler jeg trang til å sende
en hilsen gjennom «Røsten» til al-
le, fjern og nær, som tror på ham
som er, som var og som kommer:
Kristus vårt liv!

Når dette vårt liv som er ham
åpenbares da skal og I åpenbares
med ham i herlighet. (Kol. 3, 4.)

Da det den senere tid er blitt
skrevet gjennom «Røsten» og
bragt frem for lyset det store be-
hov av å komme de forsømte ste-
der såsom Telemark og Finnmark
især til hjelp med evangeliet, må
jeg føle til: Gud gi det kunde bli
til virkelighet. Det er sant at
ingen har større interesse for
menneskenes evige vel enn ham
selv som en dag gikk omkring
i byene og landsbyene og forkyn-
te evangeliet om Guds rike. Og
da han så folket ynkedes han
inderlig over dem, for de var
lide medfarne og forkomne som
får der ikke har hyrde. Tilstan-
den er ikke bedre idag på mange
steder og behovet ikke mindre,
når det gjelder arbeidere til de
forsømte steder.

Spørsmålet blir da: Hvad skal
man gjøre?

Jesus sa til sine disipler: Hø-
sten er stor, arbeiderne få, be-
derfor høstens Herre at han vil
drive arbeidere ut til sin høst.

Å etterkomme denne opfordring

er en viktig sak. Har man
det ringe sinelag som var i ham så
blir trangene derefter å hjelpe an-
dre. Må Kristi kjærlighet tvinge
oss til å gjøre hans vilje med gje-
de.

Det skal være sant at ikke alle
kan reise, hverken til Finnmark
eller Telemark eller andre land
med evangeliet. Enhver må være
sig kallet bevisst, som sin
stilling til tjenesten. Her
kunde nevnes ting om de mange
bedrøvelige forhold som finnes
iblandt, omkring på de enkelte
steder, og min bønn til Gud for
alle er at det kunde bli bedre
samarbeid for Guds rikes sak.
Jeg vet det koster iblandt å ne-
vne denne sannhet, men erkjennel-
sen derav frigjør når lyset settes
på staken. Da jeg med andre er
vel kjent med forholdet efter fle-
re års virke og således er av dem
som Herren i sin nåde har uttatt
til tjenesten som sitt vidne, har
jeg også nok av erfaring på hvad
det vil si å være prøvet.

Men Gud være takk som alltid
lar oss vinne seir i Kristus
og ved oss åpenbarer sin kunn-
skaps duft på hvert sted. 2. Kor.
2, 14.

Det kunde samtidig være på
sin plass å nevne de mindre ste-
der også omkring Øst- og Sør-
land. Om det ikke just kan sies
disse steder er forsømt av vidner
til sine tider, så er dog vanskelig-
hetene så store og mange at man
kan kvie sig for å nevne om for-
holdet.

Mange ganger er det stor man-

gel på skjønnsomhet.

Nylig mottok jeg et brev fra
en av de ledende brodre på et av
disse steder. Som jeg forstod
maktet de ikke å ta imot noen
vidner på grunn av de okono-
misk vanskelige forhold som var
rådende. Dette er jo alltid den
vanskelige side av saken. Dog
kunde det rettes på disse forhold
meget, om det blev bedre forstå-
else og ledelse. Vilde det ikke væ-
re mere efter Guds vilje og den
Hellig-Andes ledelse om det såkal-
te mest forsømte og vanskelige
steder blev mer besøkt av de un-
ge evangelister som ingen familie
har? Det skal jo mindre til så-
danne.

Det kunde nevnes mer om disse
ting, men tør ikke opta for me-
get plass i bladet. Vil kun nevne
en side til av denne sak, og tror
mange av vennene vilde støtte ef-
ter evne om det kunde settes
igang en evangelistkasse til de
forsømte steder. Arbeidet vilde
lettes og evangeliet spredes
iblandt dem som sukker efter å
høre.

Hermed sender jeg min hilsen
til dere alle som medarbeidere for
evangeliets fremme rundt om i
Norge såvel som dem der ute i
de ulike forhold og verdensdeler.

Han er trofast som ga
løftet.

Eders i ham som var, er og
som kommer igjen.

F. t. i Hobøl 1.—2.—33.

Julius Sørensen,
Arås, Torød p. o.

Notterøy.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Kristus eller sig selv

Av pastor J. A. Johannesson, Danmark

«For jeg er nidkjer for eder med Guds nidkjerhet, jeg trolovet eder jo med en mann, for å fremstille en ren jomfru for Kristus». 2. Kor. 11, 2.

Forrige år blev det i Oslo holdt et skandinavisk misjonsmøte, hvor alle nordens kirkelige kretser var representert. Under overskriften: «Dagbokopptegnelser fra Oslo-møtet» ga en dansk misjonssekretær et kort resume av de kirkelige forhold i Norge. Ved å lese hans bedømmelse av det norske samfunns- og menighetsliv, var det noen uttalelser som falt mig hårdt for brystet. Jeg vil citere et par avsnitt som sikkert vil føre en oppmerksom leser til alvorlig ettertanke. Han skriver nemlig bl. a. følgende:

«Frikirken og de frie samfund raader selv, arbejder selv, samler til sig selv og har det deilig indenfors bleds egen kred. Hvor de frie bevegelses er stærke maa folkekirkepræsten (på norsk statskirkeprest) besøge de mange kirkelige embedshandlinger og forresten slide og slæbe blandt de ukirkelige, som naar de bliver omvendt, gerne gaar over i de frie kredse.»

Videre skriver han: «Pinsebevegelses tjener i Norge ligesom andre steder mange mennesker. Det er jo den form for Guds riges arbejde, der for tiden er den heldigste arbeidsmaade blandt en stor mængde mennesker. Pinsefolkenes skriger i stedet for at syng, og al denne larmen sammen med deres primitive musik passer virkelig for massene. Men lad os i Danmark hellere støtte kirkens korshær, den løser den samme opgave, og så har den samdrægtighedens aand. Pinsebevegelsen derimod virker saa splittende blandt Guds folk.»

Så langt den danske misjonssekretær.
Jeg har på mine reiser i landet og langs kysten fra Oslo til Sunnmøre fått lov til å besøke mange frie menigheter i Norge. Gud har åpnat dørene, særlig blandt de frie søsken — også noen steder blandt pinsevennene — enkelte steder, har vi hatt fellesmøte, og det skal sies til Guds ære at der fælte vi den Hellig-Andes virkning, Jesu nærhet og Guds kraft på en underbar måte til stor velsignelse for mange sjæle. I år og dag har jeg gått inn og ut blandt vennene, vært gjest i deres hjem og hatt inngående og fortrolige samtaler med mange søsken og

ledende brodre. Mitt kjønnskap til norske forhold vilger ikke på et flyktig besøk, og jeg mener derfor å ha større betingelser for å kunne gi en objektiv bedømmelse av arbeidet i de frie menigheter, enn vedkommende misjonssekretær.

Det vilde fore altfor vidt å gå inn på de enkelte uttalelser i ovenstående, men jeg vil gjerne be om plass for følgende:

Jeg har hørt hundretall hjertervære vidnesbyrd av forstandere, evangelister og frelste brodre og søstre, men ikke en har sagt: «Kom til oss.»

Tvertimot det alvorlig, kjærlig og innlødende frelste, og jeg vil frengende: «Kom til Jesus og bli frelst.» Jeg har sett mennesker boie sig og motta den fulle frelse som en uforskyldt nådegave fra Gud. Men heller ikke da har jeg hørt noen si til den som blev frelst: «Nu må du bli hos oss.»

Nei, formaningen lod stadig: «Bli hos Jesus. Han som har begynt gjerningen vil også fullføre den.» Likeledes har jeg vært med i de snevre bedekretser, og disse er jo selve livsnerven og den bærende kraft i alt Guds rikes arbeid. Det er i lyset innfor Guds åsyn, hvor hjertets innerste tanker under Hellig-Andens ledelse blir drevet frem i lovprisning og hellig tilbødelse, som har bønnemellet sammen i dette ene: «Herre frels sjæler iblandt oss! Hjelp dine barn å leve et rent og «vellig liv. Ikke oss selv, men Jesus og ham alene.»

Jeg kjenner også adskillige brodre, der likesom Abrahams tro tjener, Elieser, er gått ut for å finne en brud til deres Herrens sønn. Det var ikke for vinnings skyld, men drevne av Kristi kjærlighet, søker de, i hvert tilfelle i noen måte, likesom Paulus å arbeide i Guds nidkjerhet, for å fremstille en ren jomfru for Kristus.

Dette er mitt personlige inntrykk av arbeidet i de frie menigheter i Norge, men dermed skal ikke være sagt at alt er fullkomment. Nei, langt derifra. Enhver sann arbeider i Herrens vingård, vet og erkjenner, at det mangler meget i at alt er så «deilig innenfor» som det kunde og burde være. Men tross all ufullkommenhet i arbeidet, kan jeg ikke undlatte å nedlegge en bestemt protest mot en, i det vesentlige, i så høi grad misvisende bedømmelse av forholdene i de frie menigheter; ti dersom denne misjonssekretærs bedømmelse var riktig, vilde den være en fryktelig hård og sønderkruksende dom over alt Guds rikes arbeid, som utføres frivillig utenfor statskirken.

Men ved å gjennomlese artikkelen i det danske misjonsblad fikk jeg en stille stund innfor Guds åsyn. Det blev til alvorlig selvprøve for mitt eget vedkommende. Jeg måtte gjentagne ganger spørre mig selv: Hvorfor reiser du? Hvorfor prediker du? Er det ennu noe tilbake av ditt eget selvliv som søker ære? eller drives du av Kristi kjærlighet? Er det med Guds nidkjerhet du søker å fremstille en ren jomfru for Kristus?

Dette er også den vesentlige grunn til at jeg fremfører disse tanker i «Misjons-Røsten». Vi gjør vel i å bli stille for Gud, og gjennom Hellig-Andens veiledning

Tilbake til India

Søster Dagmar Jacobsen reiste den 4. f. m. ut igjen som misjonær til Banda distrikt i India, hvor hun tidligere har virket i 6 år.

Da hun på forhånd kan språket vil det denne gang falte henne langt lettere å oppta arbeidet blandt de innfødte.

Søster Dagmar reiser ikke denne gang for N. E. Bandamisjon, men akter i eget navn å leie misjonsstasjon på samme sted som tidligere, men senere reise lengere inn i Banda distrikt.

Det er blitt klart for søsteren at det ikke er rett, at misjonærene flokker sig sammen på et sted. Man må søke å nå ut på forskjellige steder i distriktet.

Herren har på en forunderlig Drammen i februar 1933.

Peter Spærn. Otto B. Grønneberg. Carl A. Nilssen. D. Christoffersen.

Guds kjærlighet

Av evang. Simon Olsen

«Gud være takk for sin usigelige gave.» 2. Kor. 9, 15.

Vi har stor grunn til å stemme i med Paulus her, når vi stanser og tenker etter hvor høit Faderen elsket Sønnen, og denne ga han til et offer for verdens synd. Ti så høit elsket Gud verden, at han ga sin Sønn, den enbårne, til ham; for hver den som tror på ham, ikke skal fortales, men ha et evig liv. Joh. 3, 16. Tenker i denne forbindelse på Abraham, dengang da han av Gud blev varslet til å gå til Morias land for å ofre den eneste sønn, som han så høit elsket. Der står i 1. Mosebok 22, at Gud fristet Abraham, og han sa til ham: «Abraham, og han svarte: «Se, her er jeg.» Og han sa: «Ta din sønn, din eneste, som du elsker, Isak, og gå til Morias land og ofre ham der til brennoffer på et av bergene som jeg vil vise dig.» — Menkelig sett kan vel mange synes det var en merkelig befaling som Abraham her fikk av Gud. Men pris skjé Gud! Mine tanker, sier Gud igjennem profeten Esaias, er ikke eders tanker og eders veier. Er ikke mine veier. Ti som himlen er høiere enn jorden, således er mine veier høiere enn eders veier, og mine tanker høiere enn eders tanker. Esaias 55, 8—9. Og i en annen anledning sier han igjennem profeten Jeremias: «Jeg vet de tanker jeg tenker angående eder, fredstanker og ikke til ulykke, men til å gi eder fremtid og håp. (Jeremias 23). Og det var just det han tenkte med Abraham her i dette stykke, det var for å gi ham fremtid og håp. Og pris skjé Gud, Abraham var i ordets rette forstand en troende og gudfryktig mann, som elsket Gud fremfor alt, og

ransake og prøve oss selv. Det gjelder alle Guds barn og ikke minst oss, som vil stå som arbeidere, veiledere og lærere for Guds menigheter.

Broderlig hilsen med 2. Pet. 3, 13—14.

J. A. Johannesson, Værnedamsvej, 4 III, Kjøbenhavn.

bygde han der et alter og handlet efter sin tro. Ti det står han la viden tilrette og han bandt sin eneste elskede sønn, Isak, ovenpå veden. Så utrakte han sin hånd og tok kniven for å slakte sin sønn. Men under alt dette så hadde Herren sitt våkende øie over Abraham og hans sønn. Ti over Herrens engel ropte til ham fra himlen: «Abraham! Da svarer han: «Se, her er jeg.» Da sier engelen videre: «Legg ikke din hånd på gutten og gjør ham ikke noe, ti nu vet jeg at du frykter Gud og ikke sparte din sønn, din eneste for mig. Og videre roper engelen til ham fra himlen og sier: «Ved mig sverger jeg, sier Herren, at fordi du har gjort dette og ikke spart din sønn for mig, din eneste, så vil jeg storlig velsigne dig og gjøre ditt avkom såre mangfoldig, som stjernene på himlen, og som sandet på havets grunn, så i ditt avkom skal alle jødens folk velsignes, fordi du lod min rost.» Ja, Abraham fikk som David sier erfare at hans fotspor drypper av fedme. For velsignelsen blev gitt ikke bare ham selv, men hans avkom, ja hele verdens folk fordi han utførte sin handling i tro. Og han fikk også erfare at Gud var i noden funnet sær stor, som David sier i Sal. 46, 1. Derfor kalte han dette sted for «Herrens ser». Ja, jeg ser så mange dyrebare ting i denne beretning, men skulde jeg dra frem de enkelte ting i denne beretning, så vilde det ta altfor stor plass i bladet, men det som jeg særdeles har festet mig ved i denne beretning er Abrahams kjærlighet til Gud. Og gjennom Abrahams kjærlighet til Gud; ser vi Guds kjærlighet til oss. — Som Abraham elsket Gud høiere enn Isak sin sønn, så elsket Gud oss, høiere enn Jesus sin sønn. Derfor ofret de begge sine sønner. Og det er just det som gleder mitt hjerte nu når jeg ser sitter med takknemlighet i mitt hjerte og nedskriver disse linjer til Guds navns ære, som sendte oss sin elskede Sønn, Jesus, som kjøpte oss fra jorden til Gud med sitt blod. Ti vi var en dag skilt fra Gud formedelst synden. Men han har ved sitt blod som fløt på Golgatahoien kjøpt oss tilbake til Gud. Amen.

Til syke og fattige abonnenter.

Det er mange som gjerne vil ha «Misjons-Røsten», men som ikke har råd til å betale kontingenten. Tidene er vanskelige for mange nu. Mange er syke eller gamle og kan ikke lengre tjene noe. Flere av dem har ofret til Guds sak og følger misjonen med interesse. De strider for misjonærene i sine bonner og på den dagen Gud skal lønne for hvad som er gjort mot ham, vil nok de få sin del i lønnen.

Vi har sendt bladet fritt til mange, men på grunn av at vi hvert år må stryke flere hundre kroner for kontingent vil ikke få inn, kan vi ikke strekke oss lengere en gjort er, — så gjerne vil.

Hvis det er noen, som vilde betale bladet for dem et år eller halvår, så send oss pengene og bladet skal bli sendt til den du ønsker skal ha det, eller til noen vi kjenner til som blir takknemlig for å få «Misjons-Røsten».

SPREDTE FE

Til evangelistene.

Vi har hittil sendt til de evangelister som det. Nu må vi desverre få bladets utgifter netter beregne halv prismentet til evangelistegjelder og predikantaker å ha bladet vil du to kroner året.

Herefter vil altså nærene på misjonsarbeiderne i Finnmark fritt.

Fra Rygge.

Søndag den 5. febrerte vennene i Rygge fest. Det deltok og nær fra Sarpsborg, så endel unge mennesker fra Hafsundsøy. Festgjennom en underde troende gikk såberiket i sin ånd.

«Bethania» var plass, det var også måtte stå. Mogen talte og mange de vidnesbyrd. Det overvære festen blev loftet på hoiherlig budskap i stet ordet som vret.

Mange urelste de fikk kraftige å omvende sig og uberørt fra motet. Søster Kingsruoter fra Sarpsborg, Hafsundsøy, par deilige sang.

Misjonsbelop.

Regnskap for Kina, for 1932: Misjon, Oshansen 105. Urmi, Dagny Grumenighet og 213.50. Hansnes 10. Hansens, do. 5. 20. J. Gabrielse do. 25. Kaja Isak søster, do. 30. Mary og Mat 10. Fru Hogst do. 5. Pinsem 40. Kristi me M. Morkass Kringlev, T sammen kr. 1 Revidert a (A.S. «Freia» Oslo 13.— Ger

Kvitanser kommet til N. Johnsen Mari Lan Stange st. Faron, Øvester i Herrens Haks og St Frk. K. Drammen. geland, M P. M. 2. O pr. Drammen på Vestby Lund, Ves Hoyer, og Halvor Fru Marie mark 25.

SPREDTE FELTER

Til evangelistene.

Vi har hittil sendt bladet fritt til de evangelister som har ønsket det. Nu må vi dessverre — for å få bladets utgifter ned — heretter beregne halv pris for abonnementet til evangelistene. De evangelister og predikanter som ønsker å ha bladet vil da få det for to kroner året.

Heretter vil altså bare misjonærene på misjonsmarken og arbeiderne i Finnmark få bladet fritt.

Fra Rygge.

Søndag den 5. februar arrangererte vennene i Rygge en vennefest. Det deltok også endel venner fra Sarpsborg, deriblandt også endel unge musikkvenner fra Hafslundsey. Festen blev helt igjennem en underbar stund, og de troende gikk sikkert defra beriket i sin ånd.

«Bethania» var fylt til siste plass, det var også mange som måtte stå. Møget fra Hadeland talte og mange deltok med frie vidnesbyrd. Det var en fryd å overvære festen og de troende blev løftet på høiere grunn. Et herlig budskap i tunger staadfestet ordet som var utsådd i møtet.

Mange ufredste var tilstede og de fikk kraftige formaninger til å omvende sig og de gikk ikke uberørt fra møtet.

Søster Kingsrud og hennes datter fra Sarpsborg og Hans Belsby, Hafslundsey, sang også et par deilige sanger.

Hans Westgård, Sarpsborg.

Misjonsbeløp.

Regnskap for Olga Schult, Kina, for 1932:

Misjon, Oslo 76. Fru M. Johansen 105. Underhold for Noomi, Dagny Grunvik 160. Kristi menighet og søndagsskolen 213.50. Hans Fredriksen, Nersnes 10. Hansen, do. 20. G. Gabrielsen, do. 5. A. Grunvik, do. 20. J. Gabrielsen, do. 10. 6 venner, do. 25. Kaja Lilien, do. 10. En søster, do. 30. Fru Olsen, do. 100. Mary og Mathilde Grunvik, do. 10. Fru Hogstad, do. 5. A. Heie, do. 5. Pinsemenigheten, Hjarstadal 40. Kristi menighet, Halden 200. M. Morkaske, Vestfold, 15. Kinglebu, Telemarken 50. Tilsammen kr. 1109.50.

Revident av W. G. Andersen (A.S. «Freia», Oslo). Oslo 13.—2.—33.

Gerda Sigveland.

Kvitanser 4. kv. 1932 for innkommet til misjonær Berger N. Johnsen, Argentina:

Mari Lange-Ree, Romedal pr. Stange st. 10. Ragnhild Larsen, Faron, Øverland, Sverige 10. Søster i Herren, Vatnarheia, Bø 5. Hans og Sigrd Berge, Lund 15. Frk. K. Larssen, Arupsgt. 1. Drammen 10. Simon Skorge Verdeland, Minde st. pr. Bergen 25. P. M. 2. Olav Kyrringsgt., Danvik pr. Drammen 20. Venneflokken på Vestby ved Anna Davidsen Lund, Vestby st. 100. Ingeborg Hoyer, Norrestø 10. P. Tolåsen og Halvor Søre Asen, Odalen, 50. Fru Marie Sønstebs, Bø, Telemark 25. O. Knutsen, Mosby 10.

Tilsammen kr. 285.00 hvorfor bringes hver enkelt giver hjertelig takk. Da hosten fremdeles er stor derover, og en masse folk kommer til møtene blir således forsamlingshuset for lite, og jeg vil da legge det på vennenes hjerter å gjøre det som gjøres kan for å bringe evangeliet ut til dette folk.

H. H. Sønstebs, kasserer. Oterholt, Telemark.

All er blitt nytt.

Efter det madgassiske menighetsblad «Husvennen».

Der var vel ingen i byen som ikke kjente Razafy. Vakker var hun og begavet, dertil var hun velstående. Hun hadde alt hvad man kan ønske i denne verden, og alt brukte hun til å nytte livet. Hun vakte opskitt når hun kom gjennom gatene, pyntet efter siste mote med perlekjeder og gullringer på fingrene. Folk stanste op og så efter henne. Dronning Ranavalona var vel ikke prektigere i gamle dager, mente en gammel bondekone som møtte henne. Og Razafy not folks beundring. Høiere mål hadde hun ikke.

Så hendte det at et par kvinner av Herrens disiplers flokk kom til byen og holdt en rekke møter. Det var i 1921. Der gikk mange frasnag om den bevegelse de vakte. Der var gråt, og folk omvendte sig og bragte sine avguder og tryllemidler for å brennes, fortaltes det. Det måtte Razafy se. Det var ikke så mange adspredelser, en måtte ta med hvad der gaves. Og hun kom i kirken. Da hun hørte disse to kvinners enkle sang og vidnesbyrd, blev hun sterkt grepet. For en forskjell der var mellom henne og disse Herrens disipler! Hun syntes hele livet og alt det hun kalte glede, blev så tomt, så tomt. Tankene arbeidet, det blev ikke søvn den natten, det led for henne stadig: Omvend dig, fatt et annet sinn, ellers går du fortapt. Hun skalv av bevegelse, og gråten tok henne. Hele uken arbeidet det i henne. En dag bad hun disse Herrens disipler til middag. Det blev en beveget dag. De hadde en bønneestund sammen. I hennes hjerte stred tankene: Kan der bli en kristen av mig? Men en annen stemme sa: Ikke befatt dig med dette, du blir aldri en kristen allikevel. Vokt dig at du ikke går med på å overgi dig til Gud, og så blir det ikke til noget, og du står igjen med skammen.

En dag hun satt der oprevet, hørte hun Herrens disipler tale over det ordet i Johannes evangelium: «Får Sønnen frigjort eder, da blir I virkelig fri.» Da klarnet det for henne, Hun blev så sikker på at Jesus kunde frigjøre også henne, nu overgav hun sig helt til ham og bad om håndspåleggelse. Det var som den onde ånd forlot henne, hun skalv over hele kroppen da det under håndspåleggelsen lod til henne: «Motta den Hellig And, han vil styrke og oppholde dig, ha tro til Gud og dig skje som du vil. Fred være med dig i Jesu navn.»

Fra den stund fikk hun den Hellig And og kom med i Jesu disippelflokk. Hun følte at den passet ikke lenger for henne all den stas hun hadde vært opptatt av før. Hun brente de elegante klærne og vilde ikke mer bære

gullkjeder og ringer eller de kostbare nåler. Fra nu av har jeg iført mig Kristus, pleide hun å si. Og i de år hun levde efter denne dag, så man henne bare kledd i en enkel bomullskjole.

Sine levedager, sin formue, sine evner og krefter hadde hun hittil brukt til sin egen formøielse. Nu blev det en trang for henne å tjene Gud med hvad han hadde gitt henne, de år hun enda skulde leve. Hun gikk inn i Herrens disiplers arbeiderflokk. I seks måneder forberedte hun sig i Soatanana til sitt fremtidige arbeid, og så blev hun innvidd til tjenesten. Ambositra-stroket blev hennes arbeidsmark, og rundt omkring forkynte hun evangeliet, og velsignelse fulgte i hennes spor. Mange kom til liv i Gud. avguder blev brent, folk som hadde levd i løse forbindelser, fikk sine ekteskaper ordnet, og gammel strid og uvenskap blev opgjort. Hun hadde den glede å kunne sende flere til Soatanana for å gå inn i arbeid i Guds riket. Var det ungdommer med gode evner, kostet hun av egne midler skolegang på dem. Og de mange som kom reisende, gikk ikke tomhendt fra henne. Hun skjenket et jordstykke til en verdi av 1500 kroner til menigheten.

I januar 1929 fortalte hun at hun hadde hatt et syn, at noget gledelig skulde skje i 1932, og såvidt jeg forstod det, sa hun, var det mig som skulde få gå hjem. Folk å sig det ikke større på sinne, men det gikk som hun ante, hun fikk reisebudskap. En måneds tid før hun døde, besøkte hennes to venner fra Soatanana henne. Da fortalte hun dem at hennes sjel ofte var henrykket til et deilig land. Hun levde i grunnen daglig der, selv om hun enda var her til huse, og nu lengtet hun efter å flytte dit. Og lang blev ikke ventetiden. Den 23. mars 1932 vandret hun hjem. Vi som sitter igjen, synes det er så underlig at Gud tar dem bort som hadde fått så stor en gjerning for hans rike. Svaret har vi i Johs. 17, 24: Fader, jeg vil at hvor jeg er, der skal også de som du har gitt mig, være hos mig.

Den jødiske historieskriver Josefus om Kristus.

Det finnes ennu i vår tid mennesker som betrakter Jesus av Nasaret som en uhistorisk person, en fantasifigur. I deres hat til vår Frelser søker de naturligvis å gjøre det nye testamentets beretninger om Jesus til intet. Men hvor vidunderlig at Gud i sin visdom hadde forutsett dette!

I året 37 efter Kristus fødtes nemlig i Jerusalem en jøde ved navn Josefus. Han døde omkring år 103, og han blev det jødiske folks store historieskriver. Av hans verker kan nevnes: 7 bøker om de jødiske kriger, 20 bøker om det jødiske folks skjebne i tidligere tid, samt hans forsvarsskrift for jødedommen mot hedningerne Apion og hans egen levnetsskildring. Hans bok om jødenes skjebne, den såkalte «jødiske arkeologi» anses for å være den beste sammenhengende jødiske historie utenfor Bibelen. Vårt utmerkede kjennskap bl. a. til Herodes tid skyldes Josefus. I sin «jødiske arkeologi» tegner han et smukt bilde av Johannens døperen. I den samme bok omtaler

han vår Frelser i følgende ord, som ikke er langt fra å ha karakteren av et vidnesbyrd:

«På denne tid levde Jesus, en vismann hvis man overhodet tør kalle ham et menneske. Ti han gjorde mange undergjerninger og var en lærer for dem, som elsket sannheten. Han fikk mange efterfølgere blandt jøder og grekere. Han (eller denne) var Kristus. — Og skjont han på vårt folks krav av Pilatus blev domt til korsdøden, blev hans tilhengere ikke utro mot ham. Ti han viste sig levende for dem igjen på den tredje dag, således som de av Gud sendte profeter hadde forkynt dette og de andre merkelige ting om ham. Ennu idag finnes det iblandt oss kristne mennesker som har tatt navn efter ham.»

Dette skrev Josefus i året 93, og hans ord er opbevart i så godt som alle håndskrifter. Nu kunde man ha ventet, at Josefus som så inngående har skildret jødernes forskjellige opprør og kriger, også vilde ha gitt en mer inngående omtale av grunnen til, at Jesus blev korsfestet. Det har han i virkeligheten også. For noen år siden har man i et russisk kloster funnet noen gamle håndskrifter, om hvilke man mener, at de stammer fra østerlandske Josefus-fremstillinger. De gjeldende håndskrifter, som man dog ennu ikke fullt ut har kunnet kontrollere, beretter om Jesu historie tillike med annet fra Pilatus tid. Josefus slutter sin skildring med disse ord:

«Han (nemlig Jesus) holdt til utenfor staden (Jerusalem) på Oljeberget, og han helbredet syke. Omkring ham samledes 150 slaver og mange av folket og da de så hans makt, vilde de ha ham til å innta staden, så Pilatus og soldatene og ta herredømmet over jødene. Yppersteprestene og de eldste anmeldte saken til Pilatus som sendte mannskap ut som nedhugget mange av folket. Men velgjøreren lot han fore frem for sig, og efter at de hadde forhort ham lot de ham korsfeste.»

(Bibelsk Månadshäfte).

Vårt ansvar.

Abraham stred i bønn for Sodom. Moses var så grepet av nidkjærhet for sitt folks frelse, at han heller vilde ha sitt eget navn utslettet av Guds bok enn folket utslettet.

Paulus elsket sitt folk således, at han ønsket selv å være banlyst fra Kristus — om han der ved kunde redde Israel.

Det er så få engstede syndere, fordi der er så få engstede hellige.

Mengdens likegyldighet kan være et resultat av Guds barns likegyldighet.

(Innsendt av G.)

Palestinas befolkning.

Resultatet av den folketelling som i slutningen av 1931 fant sted i Palestina, foreligger nu. Siden den siste folketelling i 1922 er befolkningens antall steget fra 750.000 til 1,035.154. Betegnende og neppe noen tilfeldighet fra et kristens synspunkt er det, at folketellingen har funnet sted ikke efter nasjonalitet, men efter religioner, og det viser sig, at alle religioner er vokset sterkt i antall.

nu 175.006. I den samme tid er muhammedanerne steget fra 590.890 til 759.952 og de kristne hvorav en stor del er arabere, fra 73.025 til 90.609.

Stå ikke Anden imot.

Mens jeg engang forkynte ordet i en stor kirke, forteller C. H. Babcock, blev det i løpet av 2 uker frelst hundreder av mennesker. Og ennu den siste aften var mer enn et halvt hundre som søkte frelse samlet omkring altret til forbonn. Stedets prest syntes å være en velmenende mann, men jeg hadde lagt merke til, at han søkte å holde mennesker fra å komme frem, hvorfor jeg tok ham til side og foreholdt ham det uriktige deri.

Den følgende søndag stod han frem og bekjentgjorde, at så lenge han var prest ved denne kirke, skulde det ikke oftere bli holdt vekkelermøter. Denne uttalelse bragte stort røre i menigheten. Og i sin preken uttalte han sig skarpt imot det Andens vær Gud hadde latt gå over stedet. På vei til presteboligen møtte han en troende mann. Denne sa til ham: «Jeg er dypt ulykkelig over hvad De har sagt, da De har motstått den Hellig-And og er kommet meget nær forherdelsen.» Presten skubdet ham til side, gikk inn i presteboligen, la sin bibel fra sig for derefter å gå inn i spisestuen, men just da sank han død om på gulvet.

«Misjons-Røsten»s kommisjonærer

- Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.
- Arendal: K. Iversen.
- Aspedammen: Johan Nordgård.
- Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.
- Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.
- Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.
- Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.
- Fredrikstad: Hagemann Kristiansen, Trosvik.
- Halden: Elias Olsen, Elverhoi, Berg.
- Haugesund: Bolette Ailsen, Øvregt. 114.
- Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.
- Jevnaker: Arne J. Brorson.
- Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.
- Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.
- Mosterhamn: Chr. Storkens jr.
- Mjøndalen: Arnt Gundersen.
- Moss: Josef Olsen, Helgerodgt. 10.
- Nersnes: Joh. O. Johnsen, Slemmestad.
- Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Belegberg, Kowogsgt. 21, III.
- Rygge: Olav Gundersen, Huseby.
- Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.
- Saltnes, Råde: Harald Skovly.
- Svelvik: Ragnvald Volden.
- Ski: Josef Dammen.
- Sætre, Hurum: Sigrd Abrahamsen.
- Slemmestad: Joh. O. Johnsen.
- Tofte, Hurum: M. Roås.
- Volda, Sunnmor: M. Stove.
- V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.
- Bladet kan bestilles og kontingenten betales til ovenstående.

